

Βρέθηκα στην παρουσίαση του βιβλίου “ΤΟ [ΣΧΕΔΟΝ] ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ 82ΧΡΟΝΗΣ” της Μανίνας Ζουμπουλάκη

10 Ιουνίου

Τετάρτη, 05 Ιουνίου 2019

Κάθε φορά που συναντώ τη Μανίνα (Ζουμπουλάκη), η χαρά μου είναι μεγάλη. Ο τρόπος που μιλάει, η χροιά της φωνής, το χιούμορ, η θετική αύρα, η γοητευτική και μοναδική γραφή της (μιας κι έχω διαβάσει τα άπαντα. Εντάξει, μου έχουν ξεφύγει 2-3 αλλά αυτό το κορίτσι γράφει ασταμάτητα, γράφει με την ίδια ευκολία που μιλάει) ίσως να είναι οι λόγοι που με κάνουν να αισθάνομαι έτσι. Και ευτυχώς αυτό συμβαίνει συχνά.

Αυτή τη φορά αφορμή για να τη συναντήσω ήταν η παρουσίαση του νέου της βιβλίου “ΤΟ [ΣΧΕΔΟΝ] ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ 82ΧΡΟΝΗΣ” που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος.

19:30 και βρίσκομαι στο Χαλάνδρι και συγκεκριμένα στο βιβλιοπωλείο Ευριπίδης στη Στοά. Η συζήτηση έχει ξεκινήσει. Η Μανίνα, η Ελένη Γερασιμίδου, ο Μάκης Προβατάς και η Γαλήνη Τσεβά συστήνουν στους αναγνώστες τη Μελίνα Μπίλια, την ηρωίδα του βιβλίου. Διαβάζω γρήγορα από το οπισθόφυλλο: “Είμαι ογδόντα δύο χρονών (άσχετα που κρύβω χρόνια, και μπερδεύω τι έχω πει σε ποιον, όσον αφορά την ηλικία μου). Με λένε Μελίνα Μπίλια και, παρόλο που έχω πόνους και παθήσεις που πάνε σύννεφο, όπως όλες οι γιαγιάδες του κόσμου, δεν είμαι συνηθισμένη γιαγιά. Έχω κέφι, και ενθουσιασμό, και διάθεση να «κάνω πράγματα»...”

Διαβάζοντας αυτές τις γραμμές χαμογελώ. Είμαι σίγουρος πως το βιβλίο θα μου κρατήσει όμορφη συντροφιά (όπως και τα προηγούμενα). Είμαι σίγουρος γιατί ξέρω τη Μανίνα, γιατί ξέρω τη γραφή της. Αν και καταπιάνεται με διαφορετικά θέματα κάθε φορά, μένει σταθερή στο χιούμορ, στην αισιοδοξία, στην όμορφη πλευρά της ζωής κι όσο κι αν τραβάνε τα πάνδεινα οι χαρακτήρες της στο τέλος, το παραμύθι τους έχει πάντα happy end.

Η βραδιά κυλάει όμορφα: αστεία, γέλια, εξομολογήσεις από τη συγγραφέα για το πώς γράφτηκε το βιβλίο και με μουσικά διαλείμματα με την υπέροχη Λόλα Γιαννοπούλου (τη λάτρεψα στο τραγούδι του Φοίβου Δεληβοριά “Η Μπόσα Νόβα Του Ησαΐα”).

Όταν έμαθα πως η Μανίνα κυκλοφόρησε νέο βιβλίο, το μυαλό μου πήγε στο τρίτο μέρος της “Τριλογίας της Αθήνας” (Κάτι μου κρύβεις, Άκουσέ με) για αυτό παραξενεύτηκα (ευχάριστα) όταν είδα πως ήταν κάτι άλλο. Την απάντηση που ήθελα την έδωσε η ίδια η Μανίνα κατά τη διάρκεια της παρουσίασης: “Το βιβλίο αυτό δεν ήταν προγραμματισμένο. Προέκυψε, άρχισα να το γράφω, μου άρεσε και αποφάσισα να το τελειώσω”.

Πριν το τέλος της βραδιάς, ένας κύριος τη ρώτησε: “Γιατί γράφει κάποιος;” κι εκείνη απάντησε απλά, φυσικά: “Γιατί δε μπορεί να κάνει αλλιώς...”.

Και κάπου εκεί ο κόσμος άρχισε να την πλησιάζει για να τους υπογράψει τα αντίτυπα. Στέκομαι πιο πίσω. Όταν [σχεδόν] έχει αδειάσει ο χώρος, την πλησιάζω και εγώ. Της ζητάω να μου κάποια πράγματα κι εκείνη δέχτηκε με χαρά.

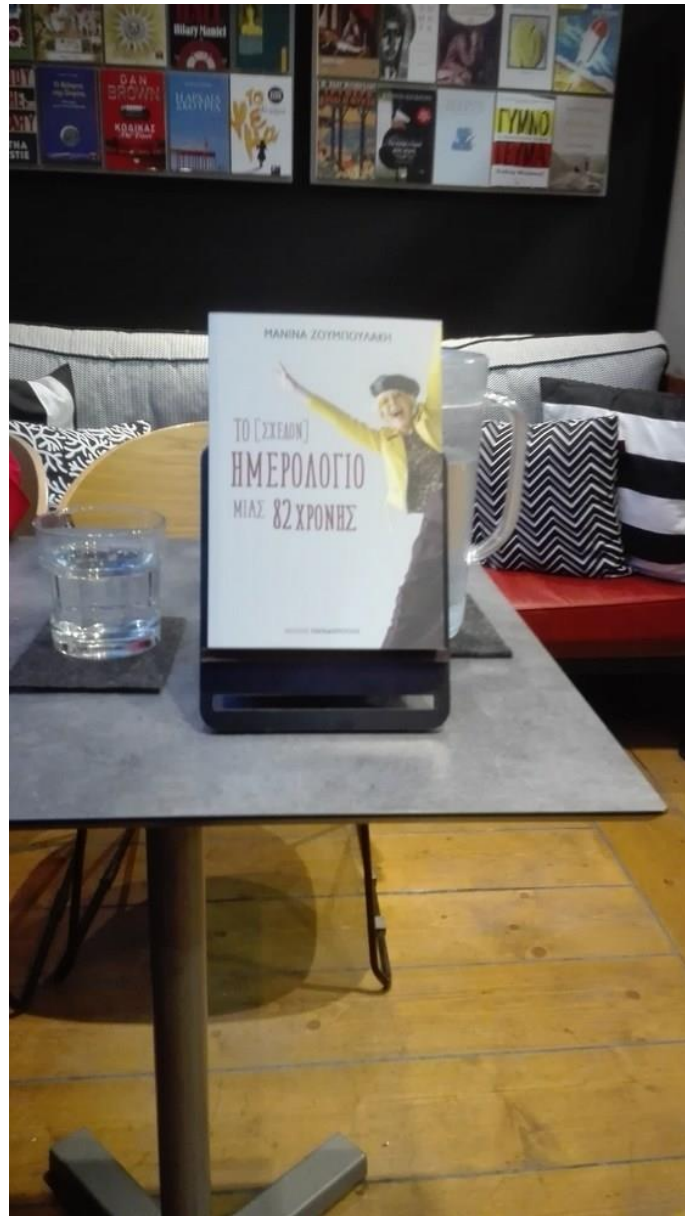

Μίλησε μου για το νέο σου βιβλίο ” ΤΟ [ΣΧΕΔΟΝ] ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ 82ΧΡΟΝΗΣ”...

«Είναι γραμμένο σαν ημερολόγιο, αλλά όχι μέρα-μέρα, όποτε της καπνίσει της ηρωίδα. Έχει πλάκα, γελάς δηλαδή, αλλά όπως μου είπε μια αγαπημένη φίλη, είναι και πικρό, με βάθος... ελπίζω να είναι. Το έγραψα με πολύ κέφι, μακάρι να διαβαστεί με ανάλογο κέφι... Είναι κανονικό μυθιστόρημα, με αρχή, μέση, εξέλιξη και τέλος, όπως όλα τα βιβλία που γράφω. Δεν ξέρω αν είναι διασκεδαστικό, για μένα ήταν – μέχρι στιγμής μου λένε ότι διαβάζεται ωραία...»

Η Μελίνα Μπίλια είναι η ηρωίδα σου. Τι έμαθες από αυτήν και τι θα “διδασχτεί” ο αναγνώστης διαβάζοντας την ιστορία της;

«Έμαθα... ότι η κάθε στιγμή έχει αξία, κι ότι πρέπει να την απολαμβάνουμε, να μην την αφήνουμε να φεύγει, γιατί δεν ξανάρχεται αυτή η ίδια η στιγμή – τρομερή φιλοσοφία, την λένε οι παππούδες μας χρόνια, απλώς αργούμε να την εμπεδώσουμε. Έμαθα ότι οι φίλιες μας είναι πιο πολύτιμες από τις οικογενειακές μας σχέσεις όσο μεγαλώνουμε. Ότι δεν το βάζεις κάτω ποτέ, κι ότι ψάχνεις την αστεία πλευρά της ζωής, για να μην ξεχαστείς κι αρχίσεις να παίρνεις πολύ στα σοβαρά τον εαυτό σου, που δεν κάνει...»

Άλλο ένα βιβλίο από τις Εκδόσεις Παπαδόπουλος. Κρατάει χρόνια αυτή η κολώνια...

«Κανένας συγγραφέας δεν θέλει να αλλάζει εκδότη – ή ίσως εγώ να είμαι έτσι. Τους συμπαθώ τους Παπαδόπουλους, δείχνουν να με συμπαθούν κι αυτοί. Μπαίνεις σε μια περιπέτεια, με τον εκδότη σου, κάθε φορά που βγάζεις βιβλίο, και θέλει γενναιότητα (από την μεριά του εκδότη) για να χωθεί και πάλι στην νέα περιπέτεια που σου κατέβηκε στη γκλάβα στα καλά καθούμενα. Εσύ, που έγραψες το βιβλίο, δεν παίρνεις το εμπορικό ρίσκο, που έχει ο εκδότης. Κι επειδή έχω δουλέψει σε εκδοτικούς οίκους, το σέβομαι αυτό, την γενναιότητα του εκδότη. Κυρίως όμως τους συμπαθώ τους Παπαδόπουλους, σαν άτομα και σαν μαγαζί, όπως είπα...».

Γράφεις παντού, πάντα και ασταμάτητα. Υπάρχουν στιγμές που σε εγκαταλείπει η έμπνευση;

«Όταν είμαι κρυωμένη, άπνη... πολύ σπάνια λέω ‘δεν έχω έμπνευση’, η έμπνευση για μένα είναι αποτέλεσμα δουλειάς, είναι κομμάτι της δουλειάς της ίδιας».

Κλείνοντας, βρισκόμαστε στην πρώτη παρουσίαση του βιβλίου. Τελικά ένας συγγραφέας αγαπά ή βαριέται τις παρουσιάσεις;

«Με αγχώνουν οι παρουσιάσεις, γιατί είμαι βασικά εσωστρεφές άτομο. Ντρέπομαι φριχτά όταν μιλάνε για μένα (και λένε τόσο καλά πράγματα) αλλά πάντα φωτίζεται κάποια πλευρά του βιβλίου μου που δεν την είχα σκεφτεί καθόλου... ο παρουσιαστής δηλαδή, ή η ηθοποιός που διαβάζει, ή κάποιος από το κοινό, λέει κάτι και είναι σαν να βλέπω το βιβλίο μου με άλλο μάτι. Σίγουρα δεν τις βαριέμαι τις παρουσιάσεις, απλώς προτιμάω το γράψιμο, να σου πω την αλήθεια...».

Εγώ θέλω να την ευχαριστήσω και να της ευχηθώ μέσα από την καρδιά μου να είναι καλοτάξιδο!

Συνέχεια στη σελίδα του βιβλίου: <http://bit.ly/2Grd3qT>